

Slovesen sprejem Titove štafete graničarjev

V petek, 14. maja zjutraj se je Trg svobode pripravil na pri-srčno svečanost. Pripravil se je, da sprejme in počasti Titovo štafeto graničarjev in da ji iz-roči čestitke in voščila ljublje-nemu maršalu za njegov 62. rojstni dan. Okrog tribune, ob kateri je stal doprski kip pred-sednika republike, in vzdolž trga so se že pred deveto začeli zbirati zastopniki JLA, LOMO, ZKS, SZDL, zastopniki sindi-kalnih podružnic, gasilci, pri-padniki predvojaške vzgoje, šol-ska mladina s svojimi vzgoji-telji, zastopniki tabornikov, pla-nincev, strelcev, Turističnega društva in številno občinstvo. Dekoru, v katerega je bila ode-ta tribuna, so se pridružile še zastave organizacij. Godba Svo-bode je ves ta čas igrala slav-nostne koračnice.

Kmalu po deveti je pritekla na trg štafeta graničarjev, ki so

jo navzoči z vzkliki in ploska-njem navdušeno pozdravili. Ob predaji štafetne palice je prvi spregovoril s tribune zastopnik JLA, čigar čestitkam so pridru-žili svoje čestitke nato še tov. Kravcar v imenu LOMO, tov. Perač v imenu ZKS, tov. Stu-cin v imenu SZDL ter zastop-nik mladine. Navzoči z izrazi simpatij do svojega dragega maršala niso hoteli zaostajati za govorniki in so govornike pre-kinjali z vzkliki in navdušenim aplavzom, hoteč znova poudari-ti, da smo Tržičani s Titom, ka-kor tudi z vsem delovnim ljud-stvom Jugoslavije ter s čuvarki naših meja še posebej — eno.

Godba je ob predaji štafetne palice zaigrala državno himno, s čimer je bila lepa slovesnost zaključena. Občinstvo je odha-jalo s slovesnosti praznično raz-položeno, kot je razpoloženo ie, kadar izraža svojo ljubezen — svojemu dragemu maršalu Titu.

S 14. redne seje LOMO

V četrtek, dne 22. aprila je bila 14. redna seja LOMO Tržič. Predsednik tov. Lovro Ce-rar je najprej ljudskim odbor-nikom podal poročilo o zborih volivcev, ki so se pred nedav-nim vršili na teritoriju občine. Ob tej priliki je kritiziral pre-majhno zainteresiranost volivcev za zbere volivcev, saj je bila povprečna udeležba na teh zbo-rih samo 11,8%. Volivci se še vse premalo zavedajo svojih dolžnosti in svojih pravic. Zbo-ri volivcev naj bi bili v bodoče bolj množično obiskani, na njih naj bi volivci kritično premo-trili delo LOMO Tržič ter da-jali smernice in napotke ljud-skim odbornikom za bodoče de-lo. Nadalje je tov. predsednik poročal o dražbi in prodaji hiš iz splošnega ljudskega premo-ženja. Na javni dražbi dne 5. aprila je bilo prodanih pet hiš. Za ostale hiše pa na dražbi ni bilo kupcev. Razpisana je bila nova dražba na dan 10. maja 1954 za tiste hiše, za katere na prvi dražbi ni bilo ponudnikov. Cena se je v soglasju z odlo-kom o prodaji hiš znižala za 25%. Prodajo petih hiš pa je LOMO odobril. Nadalje je LO-MO Tržič sprejel odlok o do-polnilni dohodnini kmetov za leto 1954. Dopolnilna dohodnina se bo pobirala po posebni le-stvici in sicer se bo pobirala do osnove 150.000 din letnega do-hodka po višji stopnji, nad 150 tisoč dinarjev osnove pa po niž-ji stopnji. Kljub uvedbi dopol-

nilne dohodnine pa kmetje ne bodo letos plačali več dohodni-ne kot so jo lani, ker bo letos odmerjena osnova za dohodni-nске obdavčitve kmetov po kata-stru. Po cenitvi bi torej skupna dohodnina kmetov letos znaša-la 9 milijonov dinarjev, dočim je lani znašala 11 milijonov di-narjev. Tu pa seveda niso upo-števani postranski zaslužki kmet-ov, kar je seveda obdavčeno posebej, ker tu ni merilo za osnovo zemljiški kataster. Do-polnilno dohodnino za obrtnike bo predlagal LOMO Tržič na prihodnji seji. Nadalje je LO-MO Tržič sprejel na seji odlok o spremembi odloka o uvedbi mestnih taks in prometnega davka na območju mestne obči-ne Tržič. Med drugim se črtajo tarifne postavke, ki določajo pobiranje prometnega davka za klanje živine, dalje davek od najemnin in zakupnin, promet-ni davek od balinišč in kegljišč. LOMO Tržič je nadalje sprejel odlok o določitvi hiš, ki spada-jo v stanovanjsko skupnost na območju LOMO Tržič in o vo-litvi hišnih svetov in stanovanjs-ke skupnosti, dočim odlok o kategorizaciji stanovanj še ni bil sprejet.

Nekatera podjetja so zapro-sila za garancijske izjave za kredite. LOMO Tržič je tem podjetjem izdal zaprosene ga-rancijske izjave. Potem je LO-MO Tržič potrdil zaključne rač-une nekaterim podjetjem in zavodom in sicer: Lekarni, Re-

Predsedniku republike našemu dragemu maršalu Titu

čestita k njegovemu 62. rojstnemu dnevu z vročo željo, da bi še dolgo vodil naše narode v boju za našo popolno neodvisnost in za socialistično ureditev naše skupnosti, v svojem imenu in v imenu vseh svojih bralcev

„TRŽIŠKI VESTNIK“

Naj živi naš ljubljeni maršal Josip Broz-Tito!

ševalni postaji, Dečjim jaslím, Megradu, Mehanični delavnici, Gostinstvu Zelenica, Mestnemu krojaštvu, Prehrani, Preskrbi in Apnenici.

V nadaljevanju seje je tov. predsednik poročal o dobavi novega reševalnega avtomobila, ki ga je Tržič nujno rabil, da-lje o prevzemu ekonomije BPT v Kovorju po tov. Blažu Perne-tu iz Loma. Dalje je poročal, da je OLO Kranj dal iz Gozdnega sklada 1.170.000 din za popravila gozdnih poti. Dalje, da se je uredilo z okrajem Radovljica vprašanje planine Pungart, ta-ko da sedaj to planino uprav-lja LOMO Tržič. Seznanil je da-lje odbornike, da je sedaj do-končno sprejet proračun LOMO Tržič v višini 46 milijonov di-narjev. LOMO Tržič je nato sprejel še sklep o preimenova-nju nekaterih podjetij in sicer Mestna žaga v Žaga, Mestne mesarije v Mesarsko podjetje,

Tržič, Mestno pletilstvo v Ple-tiljstvo, Tržič, Mestno klepar-stvo in inštalaterstvo v Klepar-stvo in inštalaterstvo, Tržič, Mestno krojaštvo v Modno kro-jaštvo, Tržič, Mestni kino, Tr-žič v Kino, Tržič, Mestna lekar-na v Lekarna, Tržič, Tovarna obutve Triglav, Tržič v Peko, Tržič. Nadalje je LOMO Tržič potrdil pravila remontnega pod-jetja. Podružnici »Borbe« Kranj se odobri, da v Tržiču otvori prodajalno časopisov, srečk, re-vij itd. Pilarna Triglav bo pri-čela s 1. majem obratovati v novi tovarniški zgradbi. Inva-lidsko podjetje »Fotolik« se o-samosvoji, to je, postane samo-stojno podjetje. Ustanovi se ko-misija za zemljišča za gradbene namene. LOMO Tržič je tudi imenoval nekaj članov v uprav-ni odbor lekarne. Končno bo LOMO Tržič pokrenil vse po-trebno, da se v Tržič namesti še en zdravnik.

Očka Konič - šestdesetletnik

Franceta Koniča, požrtvoval-nega in neumornega delavca v društvu »Partizan« in sploh na telesnovzgojnem polju, pozna ves Tržič, malokdo pa ve in si je sploh mogel misliti, da ima ta »mladenič« na svojem hrbtu že šest križev. Te dni je nam-reč praznovati, še vedno kot ak-tiven telovadeč, svojo šestdeset-letnico in k temu življenjskemu jubileju mu vsi pripadniki Par-tizana najtopleje čestitamo.

Dolga je doba šestdesetih let, toda naš France pravi, da si ni-kakor ne more misliti, da je že šestdeset let od tega, odkar je zagledal luč sveta. Čas v delu tako hitro mine, da se človek tega niti zavedati ne more in očka Konič je delal vseskozi kot mravlja, s stalno krepitvijo telesa v telovadnici pa si je ob-držal tudi telesno prožnost. Ta-ko mladostnega še danes vidimo v telovadnici, kako lahkotno iz-vaja razne vaje na vseh orod-jih in ni akademije ali nastopa, da on ne bi aktivno sodeloval.

Življenjska pot Franceta Ko-niča je bila težka, vendar pol-

na življenja. Vseskozi je moral trdo delati, da se je preživeljal, boril se je na solunski fronti kot jugoslovanski dobrovoljec, bil v drugi svetovni vojni inter-niran, je poštenjak in mož kle-nega značaja. Na telesno-vzgoj-nem polju dela že nad štirideset let in kot navdušenega telovad-ca in vzornega vodnika ga po-zna vsa naša ožja domovina. Ves čas po osvoboditvi je bil predsednik domačega društva »Partizan«, v svoji skromnosti pa se je tej funkciji sam odpo-vedal in raje prevzel dolžnosti gospodarja društva, kar mu na-laga še več dela. Vsak dan pre-živi v telovadnici, kjer opravlja vsa dela in razna popravila in s tem omogoča mladini nemo-teno in pravilno delo v telovad-nici. Največja skrb mu je sedaj povečanje in preureditev telo-vadnega doma, ki je postal za današnje potrebe premajhen.

Tovariš France Konič nam je svetel primer nesebičnega dela in ob njegovem prazniku mu kličemo: »Zdravo še na mnoga leta!»

Novi vozni red

V nedeljo, 23. maja stopi v veljavo novi vozni red.

A. ŽELEZNICA

a) Navadni vlak na progi Tržič—Ljubljana:

odhod iz Tržiča	4.55*	6.12	10.55	14.58	18.15
prihod v Kranj	5.24	6.42	11.25	15.27	18.46
odhod iz Kranj	5.36	6.51	11.44	15.40	19.02
prihod v Ljubljano	6.34	7.40	12.36	16.30	20.00

* direktni vlak za Ljubljano.

b) Navadni vlak na progi Ljubljana—Tržič:

odh. iz Ljubljane	4.20*	5.45	7.13***	11.50	14.35	19.10
prihod v Kranj	5.20	6.39	8.06	12.44	15.32	20.14
odhod iz Kranja	5.27	7.15**	8.10	14.15	15.55	20.25
prihod v Tržič	5.59	7.46**	8.41	14.45	16.26	20.56

* direktni vlak Ljubljana—Tržič

** vozi samo ob delavnikih.

*** vozi samo ob nedeljah od 23. V.—3. X. in 22. VII.

c) Motorni vlak Ljubljana—Tržič in nazaj, ki pa zaradi tehničnih ovir, še ne bo pričel obratovati s tem dnem, ampak kasneje. O tem, kdaj bo v resnici začel voziti, bomo naše bralce pravočasno obvestili.

odhod iz Ljubljane	7.42	odhod iz Tržiča	9.37
prihod v Kranj	8.31	prihod v Kranj	10.00
odhod iz Kranja	8.34	odhod iz Kranja	10.03
prihod v Tržič	9.03	prihod v Ljubljano	10.51

Vozi samo ob delavnikih. Ob nedeljah vozi namesto njega izletniški vlak z odhodom ob 7.13 iz Ljubljane in s prihodom ob 8.41 v Tržič.

Ko bo s 3. X. izletniški vlak na gorenjski progi ukinjen, bo motorni vlak vozil v Tržič razen ob delavnikih tudi ob nedeljah.

B. AVTOBUS (vozi samo v delavnikih)

odhod iz Tržiča	6.30	7.20	13.00	14.30
prihod v Ljubljano	7.55	8.45	14.25	15.55
odhod iz Ljubljane	11.15	12.30	17.30	18.30
prihod v Tržič	12.40	13.55	18.55	19.55

SAP je obljubil postaviti v teku 2 mesecev na progo še tretji avtoBUS, ki bo odhajal iz Tržiča okrog 8. ure in iz Ljubljane okrog 14.15. Popoldne bo ostal voz doma in bo na razpolago za razne izlete.

Novi vozni red Ekspres je izšel. Dobi se po knjigotrški ceni v pisarni Turističnega društva.

Kaj pa cesta Tržič-Naklo?

Ni še dolgo tega, kar je bila v naši bližini dana v promet moderno preurejena cesta Šk. Loka — kolodvor. Kot čujemo, bodo sedaj tudi njen priključek na glavno gorenjsko cesto že to leto sodobno zgradili.

Prav te dni je bila tudi otvoritev nove asfaltirane ceste Radovljica — Lesce.

Kot kronisti, ki vsa dogajanja pri nas in v naši okolici z

zanimanjem spremljamo — ugotavljamo, da vse okrog nas dela in napreduje. Tako upamo, da ni več daleč čas, ko se bo začela urejevati tudi naša najvažnejša prometna žila: Tržič — Naklo, ki je več kot zgolj lokalnega pomena in ki se nahaja v takem stanju, da povzroča skupnosti dnevno ogromno škodo.

NAŠI SLAVNI PADLI BORCI NOV

Mnogo govorimo o svetlih likih naših borcev za svobodo, toda priznati moramo, da jih vse premalo poznamo. Še manj pa jih bodo poznali naši zanamci, če ne bomo zdaj, ko njihovi svojci in njihovi tovariši še živijo in ko je spomin nanje še živ, zbrali vseh podrobnosti o njihovem življenju in delu, o njihovem boju za svobodo in njihovem žrtvovanju za našo lepšo bodočnost. Zato odpira Tržiški vestnik rubriko, v kateri bomo objavljali življenjepisne črtice o naših najzaslužnejših borcih NOV. Prosimo svojce in tovariše padlih borcev NOV, da vsak po svojih močeh prispeva kaj za to rubriko. S tem najlepše počastimo njihov spomin!

Heroj Albin Grajzar

Rojen je bil v Smledniku 25. februarja 1922. Oče Franc je bil zidar, mati Helena pa je bila gospodinja. Mesec dni pred njegovim rojstvom je umrl oče v ljubljanski bolnišnici. Po Albinovem rojstvu in moževi smrti se je mati z dvema sinovoma preselila nazaj domov v Zvirče. Mati je dobila delo v predilnici in s tem preživljala svoja dva otroka. Predilnica jim je dala

tudi stanovanje v Pristavi. Otroka sta bila čez dan pri materi s sestro Mariji Peharc. Ko je bil Albin star 5 let, mu je zbolela mati in v njegovem 6. letu je umrla. Že v času boleznij je teta oskrbovala vse tri. Po materi smrti je teta njeni srčni in zadnji želji ustregla in oba otroka odbržala pri sebi, kljub temu, da je imela svojo veliko družino, kljub temu, da so ži-

Vzgojni problemi

Če se mora sramovati...

Na prste jih lahko seštejemo. Starše namreč, ki so res taki, da nikdar s svojim vedenjem ne prestrašijo otrok. Koliko je med možem in ženo pikrih, hudobnih, celo sovražnih besed, in surovosti! Hinavski ste, zvičajni, zahrbtni. Mar mislite, da vaše dete tega ne čuti?

Otrokova dušica je najpreciznejši seizmograf. Zabeleži vsak še tako malenkosten pretres vašega doma. Otroka ne morete prevariti. Le iskrena, resnična čustva ljubezni so tisti topli sončni žarki, ki so otročičku tako nujno potrebni.

Otrok čuti: mama je žalostna. Njen smeh je žalosten, njen razgovor z njim ima prizvok žalosti, njene kretnje so žalostne. Otrok postane molčeč. Preplašeno, vprašujoče zrejo njegove oči v žalostno mater. Kaj je mamici? Očka ni doma. Mama čaka z večerjo. Dete čuti, kako narašča njen nemir.

Očka se vrne. Izredno je vesel, vsiljiv, hrupen. Otrok vidi: mama se ga ni zveselila. Očetova vsiljivost pri mami ne najde odziva. Zato se očka obrne k detetu. Dvigne ga v naročje, boža, ljubkuje. Z vlažnimi ustnicami ga poljublja. Zakaj mu tudi dete nežnost ne vrača? Zakaj se otrok brani, zakaj mu je očka nenadoma zoprni? Mar samo zato, ker puhti iz očetovih ust vonj po zaužitem vinu? Ali ne tudi zato, ker čuti, da očka ni iskren, da je očka drugačen, kot navadno, da je očka tuj in izpremenjen? Dete se boji, brani, joče. Očka nenadoma zarohni, trdo stopi k vratom in jih s treskom zaloputne.

V kuhinji nastane praznina, v kateri se spogledata dva para splašenih oči.

Prizori se ponavljajo. Očka priročni pogosto že ves nasajen domov. Več ne ljubkuje otroka. Ženo biča s strupenimi pogledi in besedami. Mati in dete se vedno bolj bojita.

Tako lepo sta se igrala. Mamica mu je risala možička, kužke, vlakec. Dete je prosil še in še. Trenotki sreče.

Nenadoma trdi koraki po stopnicah. Obema je smeh zamrl, živalce in možiček so pozabljeni. Ubogi beli lističi sfrfotajo na tla. Mama stisne dete k sebi. Na dvoje src je legla mora. Ni več smeha, ni pogovora. Očka vstopi. Molk. —

Dete raste brez sonca. Postaja nervozno in vedno bolj plašno.

Doma je mnogokrat pekel. Mamica joče. Kdaj jo je sinek poslednjič slišal peti? Le še včasih pobilne bled sončni žarek v žalostni dom, ko je očka slučajno nekaj dni po vrsti »priden«. Toda še ta žarek je žalosten, ker se v njem skriva slutnja bodočega gorja.

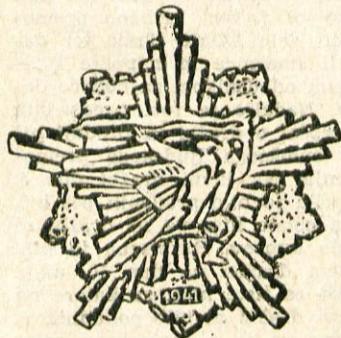
Dete pride v šolo. Tovarišica kmalu pridobi zaupanje svoje dece. Pogovor pride na alkohol. Pripoveduje otrokom o škodljivosti, posledicah čezmernega zauživanja opojnih pijač. Kaj vse ji mnogokrat povedo! Pred njenimi očmi se odpira pekel gorja, ki ga otroci doživljajo doma. Vse ji povedo, ker so iskreni. Odurne scene, surovosti, pretepi! To so res silno vzgojni vzgledi, kajne?

V višjih razredih otroci ne govorijo več o domačih razmerah, če so grde. Samo lepe stvari še povedo. Grdih ne več, ker jih je sram...

Tedaj je otrok že sodnik nad svojim očetom. Presodil je že njegovo početje in ga obsodil. Kako naj govori o tem, da očeta že prezira, da, celo sovraži. Otroci, ki po naravnem nagonu ljubijo starše, so ljubezen izgubili. Žalosti je sledila mrznja, naposled sovražstvo.

Sami ste tega krivi. Sami ste zapravili, kar je v otroku najlepšega. Ubili ste mu ljubezen, ubili ste njegovo sončno mladost.

Ali ste še vredni imena — oče?

žrtvovali zame, zdaj, ko bom naredil izpit, pa vam bom vsaj malo povrnil!» A preden je izpit naredil, je izbruhnila vojna. Ni se mogel od krušne matere niti posloviti. Le iz gozda ji je poslal pozdrave in si želel svilenja z njo, katerega pa žal ni dočakal. Leta 1944 je prišlo sporočilo, da je padel v strašni borbi za svobodo.

Tržiška mlada njiva »NOVE PISANICE«

Bakič Neda, II. c

Mladi uporniki

Osebe:

Marko
Metka, njegova sestra
Oče
Mati
Micka, sosedova hči
Jože
Tine
Gorazd
Rado
Stane

1. prizor

(Okoli hišice je trdna tema. V hišici brli majhna lučka. Za kmečko pečjo sedita otroka in se pogovarjata.)

Metka (vpraša starejšega brata): Marko, ali si ti že videl vlak?

Marko: Tudi jaz bi rad vedel, kakšen je. Nekoč sem ga videl le od daleč. Zdel se mi je velik, dolg in zvijal se je kakor kača.

Metka: Kako rada bi ga videla in tudi peljala bi se rada v vlakom!

Marko: Da, tudi jaz bi se rad vozil v njem, toda na to še pomisliti ne smem. Še za hrano mama vedno toži, da ni denarja. Ako pa se hočeš peljati z vlakom, pa ga moraš imeti mnogo. Prerevni smo, da bi mislila na take reči.

Metka: Zakaj pa se nekateri lahko vozijo z vlakom? Ali imajo ti mnogo denarja?

Marko: Da, ti ga imajo. So namreč bogati. Ti izkoriščajo najinega očeta in nam dajo čisto malo denarja. Zato sva tudi velikokrat lačna.

Metka: Kakšni ljudje pa so to? Ali so taki kakor v onem gradu?

Marko: Res je, taki so in tudi hujši. Oblečeni so v obleke, z zlatimi robovi. Ti izkoriščajo druge ljudi, zato imajo mnogo denarja. Zato se lahko vozijo z vlakom.

Metka: To morajo biti pa zelo hudobni ljudje. Ali tudi tepejo najinega očeta?

Marko: Seveda, pa ne samo našega očeta, ampak tudi naše sosede. Ako kakšen dan kdo ne pride na delo, mu ne dajo vse plače, poleg tega ga pa še stepejo.

Metka: O, da bi le takrat ne bilo take gospode, ko bova midva dorasla.

Micka (stopi v sobo in prekine pogovor): Dober dan! V kaj pa sta tako zatopljena?

Oba: Dober dan!

Metka: Pogovarjava se o tej hudi gospodi in kako bi bilo, ko bi bili vsi ljudje enaki in bi ne bilo te hude gospode.

Micka: Da, to bo nekoč, toda mi gotovo ne bomo tega dočakali.

Marko: Morda pa le bomo dočakali te čase. Naši očetje se bodo gotovo uprli. Ako pa se ne bodo, se bomo mi, ki smo sedaj še majhni in bomo prinesli našemu narodu svobodo.

Micka (se smeje): Ravno ti nam boš prinesel svobodo! Ko boš zagledal sovražnika, boš zbežal.

Metka (resno): Nikar ne brij norcev iz našega Marka.

Marko (pritrdilno): Prav si povedala, Metka. Če bo vojna, bom upornik.

(Vsi zamišljeni so se zatopili vsak v svoje misli.)

2. prizor

(V razred prihajajo učenci. Med njimi je tudi Marko, ki sedi v drugi klopi. Učenci stoje okoli njega, ki jim je razlagal svojo misel.)

Marko: Poslušajte, z Metko in Micko smo se menili o tej hudi gospodi.

Jože: Kaj pa ste se menili?

Marko (tiho): Menili smo se, kako bi bilo lepo, ko ne bi bilo te gospode. Zato sem sklenil, da bi mi osnovali nekako društvo, s katerim bi škodovali našemu bogatašu, kjer bi mogli. Ali ste za to?

Vsi: Smo, vsi smo za to!

Marko: To je vse lepo. Toda izvoliti moramo tudi koga, ki nas bo vodil.

Vsi: Ti bodi naš voditelj!

Marko: No, če moram biti jaz, pa bom.

Stane: No, kaj bomo pa delali?

Marko: Jaz menim, da bi mu ukradli kokoš in jo dali kake-

gradu na ono stran. Toda preden se odpravimo na drugo stran gradu, mora nekdo iti pogledat, če je res čisto varno.

Marko: Joj, saj res, na to sem pa čisto pozabil. Kdo pa bo šel pogledat?

Gorazd: Jaz grem.

Marko: Sedaj smo zgovorjeni. Najdemo se ob šestih pod gradom. Gorazd, ti boš šel pogledat, če je vse v redu. Jaz in Tine pa bova šla po kokoš. Vsi drugi pa boste na straži. Nasvidenje!

Vsi: Nasvidenje!

Jože: Nasvidenje, Marko! Komaj čakam šeste ure! (zakliče za Markom).

4. prizor

(Iz grajskih soban se svetijo luči, okoli gradu je trdna tema, otroci se plazijo kakor sence ob ograji.)

Marko (tiho): Ura se nagiba proti šesti, Gorazda pa še ni od nikoder. Koliko pa jih še manjka?

Jože: Manjkajo še trije.

Tine: Da bi vsaj Gorazd prišel, da bi šel hitro pogledat.

Marko: Da, že ves nestrpen sem.

Gorazd (prisopiha na oder):

Tovarišu Uršiču v spomin!

Res ne najdemo besed, s katerimi bi se Vam mogli primerno zahvaliti za vse, kar ste storili za nas. S tako prisrčnimi vezmi smo bili povezani med seboj, da smo res docela osiroteli, ko ste nas tako nepričakovano zapustili. Sprašujemo se, ali je sploh resnica, da Vas ne bo več med nas, saj smo še pred nekaj dnevi, ko ste z nami nastopili v Križah, delali načrte za nadaljnje nastope. In v četrtek zvečer ste poslali naročilo, da imamo v petek popoldne spet folklorno vajo. Mi smo izvedeli za Vaše naročilo šele takrat, ko ste že odpotovali iz Tržiča in v petek — vaje ni bilo.

Ali ne veste, da smo imeli

za četrtek dogovorjen nastop v Tržiču? Kako ste mogli oditi prav sedaj? Res ne razumemo ... Pa vendar pravijo, da je res ...

Tako nam je hudo, da tega ne moremo izraziti. Oprostite, če smo Vam kdaj ponagajali, saj veste, da smo Vas imeli radi, kajti čutili smo, s kolikšno požrtvovalnostjo in ljubeznijo ste prihajali med nas in nas učili. Tolikšna ljubezen do dela ne more ostati neopazna celo med nami, čeprav smo še mladi. Zato iskrena hvala za vse, kar ste za nas storili! Za vedno bo ostal med nami svetel spomin na Vas in Vaše vgladno požrtvovalno delo.

Gimnazijska folklorna skupina.

Dober večer! Ali je že kdo šel na ogled?

Marko: No, vendar si prišel. Tako težko smo te že čakali. Če bi prišel malo pozneje, že ne bi šel več pogledat. Sedaj pa le pojdi in kmalu se vrni. Plazi se ob zidu in pazi, da te straža ne opazi. In tudi z oken glej, da te ne zagledajo.

Gorazd: Bom, bom. Ko pridem nazaj, pa vam bom vse povedal. Srečno! (Odide za kulisami, molk.)

Stane (reče čez nekaj časa): Joj, komaj čakam, da se vrne Gorazd.

Tine: Jaz pa že od same nestrpnosti vidim samega sebe, kako plezam po zidu.

Marko: Tudi jaz se že ves tresem od nestrpnosti. (Molče.) Pst, slišal sem tam neko šustenje listja. Morda je Gorazd.

Gorazd (se priplazi ob zidu): Vse je varno, okoli ni nobene straže. Našel pa sem tudi primeren kraj za plezanje, pa je zelo blizu kurnika.

Marko: Torej ni nevarnosti.

Gorazd: Lahko si brez skrbi. Nikjer ni nobene nevarnosti.

Rado: Hitro pojdimo, jaz sem že ves nestrpen.

Marko: Res, skrajni čas je, da gremo.

5. prizor

(Vidi se ozadje gradu, ki je osvetljeno od svetlobe, ki prihaja skozi okno.)

Marko: Trdna tema je. Težko, da naju bo kdo zapazil. Delo imava precej težko. Jaz bom kokoš ugrabil in jo bom držal za vrat. Ti pa boš odpiral in zapiral vratca od kurnika. Drži!

Tine: Drži! (Začneta plezati po zidu.)

Marko: Najprej bom splezal jaz, da bom videl, če je tudi na dvorišču vse varno. Na moj znak pa boš priplezal čez tudi ti (molče). (Marko se vrne.)

Tine: Ali je vse varno?

Marko: Vse. Danes imava mnogo sreče.

Tine: Začniva plezati!

Marko (na drugi strani): Plaziti se morava čisto ob zidu prav do kurnika. Pazi! Tamle je kurnik.

Tine: Tako je temno, da nič ne vidim. Aha, ga že vidim!

Marko: Hitro odpahni vratca, da bom lahko pograbil kokoš!

Tine: Sem že.

Marko: Jo že imam. Zapri vrata!

Tine: Teciva, v kurniku je pričelo šumeti. Vse je opravljeno. (Začneta plezati po zidu.)

Marko: Sedaj pa hitro dajmo to kokoš kakemu siromaku. Ako pa nas bo vprašal, kjer smo jo dobili, bomo rekli, da jo je dala naša mama za darilo in da jo mora še danes zaklati. Pojdimos! (Izginejo na desni).

6. prizor

(Kmečka hiša, v kateri stanuje Marko. Sredi kuhinje je miza, kjer sedita oče in mati. Z leve pride Marček.)

Oče: Kje pa si hodil toliko časa?

Mati (seže v pogovor): Večerja je že skoraj mrzla, tebe pa ni od nikoder.

Marko: Če ne bosta jezna, vama povem, kje sem hodil. Ali ne bosta jezna?

Mati: Najprej mi moraš povedati.

Marko: Če ne boš huda.

Mati (ježno): Dokler ne poveš, nič ne rečem.

Marko (tiše): S sošolci sem se hotel maščevati nad tem, ker bogataši dajo našemu očetu čisto malo denarja. Pa smo mu ukradli kokoš in jo dali nekemu siromaku.

Mati (zaskrbljeno vstane izza mize): Ali vas je kdo videl?

Marko: Ne.

Mati: Potem pa ste imeli še srečo. Toda to sedaj ne smete okoli govoriti.

Marko: Saj ne bomo.

Oče: Marko, prav je, da si tak, toda, če se mislite nad bogatašem maščevati, mu ne smeš krasti, ker on lahko ukradeni zopet zahteva od kmetov. Morate biti pošteni. Ali si razumel?

Marko: Da. Ne zamerite, oče, jaz sem mislil dobro. Ko pa bom velik, bom postal upornik.

Oče: Da, ampak krasti ne smeš, moraš biti pošten.

Pred kongresom »Svobode«

Problemi tržiške „Svobode“

V torek, 27. aprila je bila konferenca vsega članstva tržiške »Svobode«. Predsednik Nande Stritih je na njej podal naslednje poročilo, ki ga zaradi splošne aktualnosti v celoti objavljamo.

Namen današnje konference je, da izvolimo tri delegate za kongres »Svobode« v Celju, ki bo 29. in 30. maja 1954.

Preden pa bomo to izvršili, mislim, da moramo nujno poseči tudi v naše delovanje, da ugotovimo naše dobre in slabe stvari, da skušamo izboljšati to, kar je bilo doslej dobro in slabosti odpraviti. Brez poizkusa, da bi prenesli krivdo za katerikoli neuspeh od odbora na članе, postaja vseskozi bolj jasno, da se mora odbor posluževati dobrih predlogov članov ter po njih delati. Ugotavljam, da med enim in drugim ni dosti življenjskih vezi. Na to posebej opozarjam, ker je ena od glavnih naših nalog utrditi društveno življenje in dati zavest vsakemu našemu članu, da živimo kot celota ne glede na področje delovanja. Vsak dober član posamezne sekcije mora postati obenem tudi dober član društva.

Od zadnjega občnega zbora, lahko rečemo tudi od ustanovitve našega društva, smo brez dvoma napredovali in ta misel me navdaja z zadovoljstvom in nam mora dajati poguma, da bomo premagali tudi večje težave, kakor doslej. Število članov se stalno veča. Od zadnjega občnega zbora, ko smo imeli registriranih le 160 članov, se je število dvignilo na 230 in to število se stalno od tedna do tedna veča. Mislim, da bi se moglo z ozirom na dane pogoje tudi podvojiti, nakar bi dosegli minimalno število članov za delavski Tržič. Naša želja je, da bi bila večina delavcev in delovne inteligence v tem društvu vključena in da bi v njeno aktivno sodelovala. Slutim, da pojmi o tem, kdo je lahko in kdo ne more biti član »Svobode«, niso povsem razčiščeni. Marsikdo misli, da pri nas ni zanj mesta, če ne poje, ni godbenik ali igralec itd. Ta kriterij je drugačen. Logično, vsak član katerekoli sekcije je član društva, ni pa v sekcijah zajeto še vse delo, katerega moramo opraviti. Pred nas so postavljene velike naloge, ki pa niso nič manj važne od dela v sekcijah. Dasi ravno je članom v sekcijah potrebno mnogo postrtnovitosti in smisla za tovarištvo, ti do neke mere strežejo svoji želji po udejstvovanju na enem ali drugem področju kulturno prosvetnega dela. A nam so potrebni tudi člani, ki bi s svojo prisotnostjo ustvarili močno armado agitatorjev, ki bi bila moralna opora ostalim članom, s tem da bi navajali občinstvo k temu, da poseča prireditve, koncerte, predavanja, ki jih organizira društvo. Da v našem društvu predvsem primanjkuje ustne propagande, imamo dokaze v udeležbi na predavanjih, koncertih in igrah. Če bi bili vsi člani prežeti z željo, da bi naše društvo uspešno delovalo, štva, o dogajanju pa obvestili še svojo okolico.

Če hočem posebej prikazati delo posameznih področij dela, se moram nujno najprej ustaviti pri izobraževalnem delu našega društva. Na tem področju nam namreč še največ manjka, da bomo dosegli tisto, kar hočemo. Organizirali smo nekaj dobrih predavanj, toda ta so bila z malenkostno izjemo slabo obiskana, nekatera celo porazno. Da slabi udeležbi ni vedno vzrok slaba agitacija z obvestili, s plakati in delno tudi z ustno propagando, dokazuje primer, ko so bili s pomočjo krajevnega sindikalnega sveta obveščene vse sindikalne podružnice, da bo predavanje O razvoju živih bitij, ali predavanja se je udeležilo le 25 ljudi in še to v glavnem dijaki iz gimnazije. Podobno se nam je primerilo, ko je predaval tov. Vinko Hafnar o komuni. Na eni strani je vedno čutili potrebo po razjasnitvi pojmov v teh znanstvenih vprašanjih, ko je pa dana možnost, da si vsakdo obogati svoje obzorje, je škoda tudi ene ure. To nam da dosti misliti, pa naj to izvira od načrtnega oviranja našega dela od strani naših nasprotnikov, ali iz komodnosti tistih, ki so po svoji opredeljenosti dolžni, da si znanje stalno bogate.

V preteklem letu bi morali organizirati tudi ideološki tečaj, kar pa nam ni uspelo zaradi nezadostnega sodelovanja z MK ZKJ in MO SZDL. Dostikrat se pozablja, da je naše društvo ustanovljeno predvsem zato, da posreduje splošno ali ideološko znanje delovnim ljudem preko društva, ki mora biti instrument za posredovanje naših naprednih socialističnih idej. Le potem bomo postali socialistični ljudje v socialistični državi in šele takrat bomo dosegli popoln socializem, ko bomo prežeti s socialistično miselnostjo in četudi bomo imeli že zadostno industrijo. O delovanju sekcij ne nameravam navajati podrobnosti, ker pričakujem, da bodo o tem spregovorili člani sami. Preden bi karkoli rekel o delu sekcij, bi vas rad seznanil z našim osnovnim naziranjem o delovanju sekcij. Mnenja smo, da se bo društvo organizacijsko krepilo kolikor bolj bodo organizacijsko močne sekcije. V tem pogledu najbolje delujeta godbena sekcija in pevski zbor in pa na novo ustanovljena likovna sekcija. Z ustanovitvijo likovne sekcije smo hkrati doživeli edinstven uspeh. Pretežna večina članov te sekcije so mladinci in začetni koraki kažejo, da bodo opravičili svoj obstoj. Te vodi tov. prof. Milan Batista in vzpostavitev te sekcije je najtesneje povezana z njegovim imenom.

Od ostalih sekcij nima ustaljene oblike orkester. Knjižnica se le počasi bogati in je njeno redno poslovanje odvisno od tov. Ludvika Štalca. Knjižnici bo treba dati še tričlanski odbor, katerega naloga bi bila skrbeti

za razvoj in delovanje knjižnice. Uspešno je delo tudi v dramski sekciji, saj smo v tej sezoni uprizorili že četrto premiero, toda ta sekcija, ki z ozirom na sistem dela zahteva najmočnejši aparat, je na šibkih temeljih. Organizirane celote dramske sekcije praktično ni. Dramsko sekcijo predstavlja največkrat tista skupina igralcev, ki se pripravlja na uprizoritev, odnosno ki uprizarja neko delo. O repertoarju se razpravlja izključno na sejah odbora društva, namesto da bi se ta tam samo potrjeval. Nadalje še ni dokončno rešeno inventariziranje inventarja in še cela vrsta drugih vprašanj, ki terjajo rešitev. Vsa ta nerešena vprašanja bi mogla biti že rešena, če bi našli pravi in življenjski način združevanja članov dramske sekcije in bi se postopoma odstranjevale take težave. Resnici na ljubo moramo priznati, da se med igralci najčesteje vnaša odzvali vsem vabilom družme večji ali manjše oblike notranjih sporov. To je boleča točka, ki ovira intenzivno delo. Mogoče bi pripomogli k izboljšanju z uvajanjem recitacijskih skupin ali kaj podobnega.

Nujno se mi zdi, da ne smem prezreti boljšega odnosa sindikata do društva. Le od razumevanja naših potreb od strani KSS je bilo odvisno, kako si bomo uredili naše prostore. Sedaj imamo z njihovo pomočjo primerneje urejen društveni lokal in v uporabi lepo dvorano, kar nam precej pomaga v našem razvoju. Od KSS smo že v tej sezoni prejeli 45.000 din dotacij, kar smo uporabili za nabavo instrumentov. S še boljšim sodelovanjem bomo mogli doseči še večje uspehe. Podružnice sindikatov bi mogle biti močna opora »Svobodi«, kadar gre za moralen efekt ali pa je treba tolmačiti pred delavskim svetom in upravnim odborom posameznega podjetja naše potrebe, kadar postane denar problem izvedbe določene akcije, ki bi mogla služiti dvigu delavske kulture.

Naše društvo je trenutno brez

Perski zbor „Svoboda“ je pokazal sadove svojega dela

Na večer pred 1. majem je v počastitev praznika dela priredil v svoji dvorani prvi samostojni koncert v letošnji sezoni pevski zbor DPD »Svoboda« v Tržiču. Pokazal je plodove svojega letošnjega dela, ki niso majhni, čeprav je bilo delo zbora v marsičem med letom ovirano. Plodovi skrbnega in intenzivnega dela zbora so bili vidni predvsem v presenetljivo velikem številu izvajanih skladb, nič manj pa v izvedbi skladb sami. Pevci razpolagajo z dobrim glasovnim materialom, so za lepo pevsko oblikovanje sila zavzeti, zbor je discipliniran. Če še prištejemo zavzetost in velike sposobnosti dirigenta tov. Otona Zazvonila, potem smo si na jasnem, da uspehi niso mogli izostati. Občinstvo, ki ga je bilo

dolgov, nasprotno imamo nekaj denarja za tekoče potrebe, dočim se večjih akcij ne moremo lotiti. K takemu stanju nam je v tej sezoni največ pripomogla BPT, Glavni odbor »Svobode« v Ljubljani in KSS. Imamo velike izdatke za vzdrževanje in plačevanje najemnin in elektrike v društvenih prostorih. Smo najemniki dveh prostorov pri Basteljni, prostora za knjižnico pri Godnovu. Vse te prostore nujno potrebujemo. Ti delno ustrezajo našim potrebam, razen prostora godbenikov in knjižnice. Za knjižnico mislim, da ima za Tržič naravnost sramoten lokal in poleg tega je odmaknjen od centra mesta. Ko bomo uspeli dobiti boljši prostor, se bo po sklepu sindikata BPT naša knjižnica obogatila za cca 1000 knjig. Da je prostor pri Basteljni bolj izkoriščen, smo povabili šahiste, da se v okviru našega društva organizira šahovska sekcija. Ti so vabilo sprejeli in so že vključeni v turnir, ki ga organizira Glavni odbor »Svobode«.

Podal sem le nekaj grobih obrisov o našem delovanju. Gotovo sem kaj izpustil, kajti področje našega dela je tako široko, da bi moral porabiti dosti več časa, da bi vse opisal. Lahko trdim, da so tisti, ki mislijo, da spimo, v veliki zmoti. Skoraj nepretrgoma skozi sezono je bilo dnevno na delu po cca 50 članov. Vaje pevcev, godbenikov, igralcev in šahistov. V vsaki sekciji posebej je treba žrtvovati mnogo ur za dosego cilja. Nujno bodo morali o tem našem delu več vedeti delavci, sindikati in da so uspehi plod intenzivnega dela, ne pa lahke zabave. Če govorimo o našem delu in naporih, se zavedamo, da s tem še ne moremo biti zadovoljni, temveč moramo naprej iskati načinov, kako doseči še večje uspehe in pritegniti v ta krog čim več delavcev in delovne inteligence.

Danes bomo volili delegate za kongres »Svobode« v Celju, kjer bodo društva izmenjala svoje izkušnje o dosedanjem delu in nedvomno bodo sprejeli sklepi, na podlagi katerih bomo mogli v našem nadaljnjem delovanju še bolje služiti svojemu osnovnemu namenu: »Kulturo ljudstvu!«

na koncertu sicer vse premalo, je bilo za lepi užitek tako zboru kot solistom iz srca hvaležno.

Zbor je v soboto, 15. t. m. koncert s še večjim uspehom ponovil v predilniški menzi. Občinstvo se je v večjem številu udeležilo le zabavnega večera, ki je koncertu sledil, za koncert sam pa ni pokazalo smisla. Vendar to nič ne zmanjšuje uspehov zbora in njegovega dirigenta, ki jima moramo le čestitati.

Kot slišimo, se zbor odpravlja zdaj še na turnejo po okoliških krajih. Želimo jim večjega odziva, kot so ga bili deležni doma!

Tajništvo DPD »Svoboda«, Trg svobode 20, posluje v poletnem času vsak torek in četrtek od 18. do 20. ure.

„Sveti plamen“ Tržiču

Gostovanja, tako poklicnih gledališč kakor tudi amaterskih igralskih skupin, so vsekakor zelo pozitivna za kraje, ki imajo sami majhen repertoar. Odpirajo nam razgled po dramatskem pesništvi, oplajajo nam duha z idejno stranjo uprizorjene drame, srce z igralsko umetnostjo, domači igralci pa ob njih s pridom merijo svoje moči.

Po daljšem času brez gostovanja je gostovala pri nas kamniška »Solidarnost« s »Svetim plamenom«. Kot slišimo, pa bo ob koncu sezone gostovalo v Tržiču s tremi deli tudi še Prešernovo gledališče (27. maja bomo gledali »Ljubavni voz« španskega dramatika Lopeja de Vege, v juniju pa še Vojnovičev »Ekvinokcij« in Andersonovo tragedijo »Zašlo je sonce«).

Kamničani so s Svetim plamenom pokazali precejšnjo kultiviranost, večjo — kar priznajmo si! — kot jo trenutno moremo pokazati mi, čeprav bi ob večji prizadevanosti lahko z njimi tekmovali. Vsekakor žive v kulturnejšem miljeju (popolna gimnazija, muzej, bogastvo umetnostnih spomenikov), predvsem pa mnogo več študirajo (6 premier poleg dveh mladinskih v eni sezoni!). Tesneje so tudi povezani z igralci ljubljanske Drame, ki pri njih gostujejo kot režiserji in nosilci glavnih vlog.

Spričo vsega tega ni čudno, da nas je »Sveti plamen« tako zadovoljil. Zadovoljilo nas je

delo samo, režija in večina igralskih likov. Predvsem nas je presenetila odlično kreirana vloga matere (prof. Vidičeva), ki je morala pretrpeti sleherne gledalca. Pa tudi režiser Boltavzer v vlogi Tabreta ter Gregor v vlogi majorja Liconde sta bila več kot povprečna igralca z amaterskih odrov. Tolikšni potenciali ostali igralci niso bili dorasli, kar je bilo čutiti zlasti ob zdravniku in na žalost tudi ob Stelli, ki bi kot ena osrednjih oseb v drami morala biti nekoliko močnejša.

Iz literature o Tržiču

Fr. Planina: **Po gorah okrog Tržiča s kartografskimi nalogami.** Planinski vestnik LIV, št. 5, str. 261—267.

V zadnjih časih v naših osrednjih časnikih in časopisih vedno pogosteje srečujemo zanimanje za Tržič. Deloma so ti sestavki uspeh naših lastnih prizadevanj, s katerimi skušamo Tržič gospodarsko in kulturno dvigati, zlasti pa mu dati turističen značaj, deloma pa jih narekuje potreba naših osrednjih ustanov samih.

Tak sestavek, ki je nastal iz težnje po izpopolnitvi slovenskih zemljevidov, v tem primeru drugega planinskega zemljevida, je tudi gori citirani sestavek Fr. Planine. Avtor je v preteklem poletju prehodil gore okrog Tržiča z namenom, da za

Kot smo že navajeni, je bila dvorana tudi ob tem gostovanju le napol zasedena. Kar pa je bilo gledalcev, je bila to prava gledališka publika, ki se je z igralci takoj spočetka zljala v eno občestveno telo. Zato se je ob koncu zahvalila ne samo publika igralski družini, temveč tudi — igralska družina publiki. Svojo hvaležnost Tržičanom so nam igralci ponovno izrazili, ko smo jih po predstavi obiskali za odrom. Ni jih motil majhen obisk, zakaj igralcem je predvsem važen kontakt z gledalci, pa četudi jih je malo. Z naše strani pa Kamničanom še enkrat hvala za lepo doživetje!

J. R.

pod Storžičem ter oblika Storžec za navadno rabljeni Storžič. Ne moremo mu pa verjeti, da je kje slišal Čadole in da Sentančani niso poznali Šije, saj imamo celo kočo na njej! Moti se tudi, ko govori o tovarni celuloze, ko gre za tovarno lesne lepenke, in najbrž se moti tudi, ko piše Brdčev rovt. Gostilni pri Sv. Ani pravimo Ankeletova, ne Ankelova gostilna.

Med splošnimi ugotovitvami pa so važne za nas pomanjkljive markacije, pomanjkljive kažipotne tablice ter — pomanjkljiva postrežba v planinskih domovih in v Tržiču samem. Morda bomo le našli kake možnosti, da te pomanjkljivosti odpravimo?

J. R.

KINO

22.—23. maja: **Trinajsto pismo.** Ameriški kriminalni film.

25.—26. maja: **Vrag vzemi slavo.** Italijanski film.

29.—30. maja: **Trobente in bobni.** Ameriški glasbeni film.

1.—2. junija: **Věčna nevesta.** Angleška filmska komedija.

5.—6. junija: **Cyrano de Bergerac.** Francoski film.

8.—9. junija: **Preobrat.** Ameriški kriminalni film.

12.—13. junija: **Dobri vojak Bumm.** Švedski zabavni film.

15.—16. junija: **Volpone.** Francoska filmska drama.

Tržič v nekdanjih dneh

(Nadaljevanje)

No, pa se vrnimo k našim tržičkim »soldatom«! »Gasarji« smo zaenkrat še najbolj upoštevali našega tovariša Franceljna, ki še danes kot upokojenec v miru »prebavlja« večer svojega življenja v prenovljeni hiši pri mostu v Cerkveni ulici. On je bil kot šolar krepkejši postav ter je igral med nami v besedi in dejanju močnejšo vlogo. »Placarji« pa so si izbrali za poveljnika pokojnega Nandeta Polaka z Glavnega trga. Njegovi zavedni materi pa le ni bila všeč nemška zastava in je zato pustila, da je njen sin Nandet rajši prejadral k nam. Tudi mi smo enoglasno njega postavili na čelo naši vojski. Ker so njegovi starši imeli dosti pod palcem, nas je Nandet tudi finančno podpiral. Tako nas je »Stažova« mama ob priliki povabila na veliko pojedino, katere smo se udeležili skoro vsi za orožje sposobni »gasarji«. Ne bom pozabil, da smo takrat jedli in pili dobrine, ki jih nismo ne prej in ne pozneje.

»Placarjem« pa to nikakor ni šlo v račun. Niso vedeli, kako bi se znesli nad nami. Napovedali so nam neko popoldne »vojno« in nam grozili, da bodo razdejali tudi našo »kasarno«. Zato smo se morali pripraviti na odpor. Zbrali smo se napovedani dan v polnem številu na hribu sv. Jožefa, oboroženi s sabljami, palicami in lesenimi loki. Gasarji smo bili prvaki v streljanju in metanju kopja na

daljavo, medtem ko so nekateri izmed »Placarjev« dobro obvladali boks in rokoborbo. Zato smo se mi rajši pripravili na bitko iz daljave. Naša ekipa je bila toliko na boljšem, ker smo zasedli višje položaje, medtem ko bi se morali »Placarji« boriti od spodaj navzgor. In prav kmalu se je pojavila ob zvokih nemške koračnice »slavna frankfurterica« doli na Vilfanovem mostu in z njo vsa sovražna vojska, ki se je začela pomikati gor za Virje. Mi smo imeli orožje v pripravljenosti. Ze so prišli v našo bližino, ko smo se mi s huromskim vpitjem spustili po hribu navzdol. In na kratko povelje je začelo naše bojno orožje delovati stoddotno. V tem prav resnem metežu nam je vsa nemška vojska hitrih nog pokazala hrbet in se znašla nenadoma spet tam doli na mostu.

Tako smo za tisto šolsko leto postali zmagovalci Tržiča, čeprav so se »Placarji« v šoli še večkrat obregnili ob nas.

*

Nekega pomladanskega dne se usujemo šolarji po končanem pouku iz šole, drenjajoč se pri izhodnih vratih, kakor čebele iz panja. Vsi smo hoteli biti ti isti dan čim prej na svobodi, ko da bi slutili, da se tam zunaj dogaja nekaj posebnega. In res, v veliko naše začudenje je privozil po Cerkveni ulici prvič bel, osebni avtomobilček, last nekdanjega podjetnika barona Karla Borna iz Puterhova. Ker nam avto ni ušel tako hitro iz

pred oči, smo se kakor v valovih poganjali za tem novim vozilom brez konja. In kje naj bi ne manjkalo tudi naših sila radovednih tržičskih mamic, ki so ob tem nenavadnem dogajanju strmele nekaterke skozi okna, druge pa so se kaj nemirno premikale na hišnem pragu v zagledi domači govorici: »Ješ, ješ, poglejte noo, ta sam vooz, pa nč kooona!« Če bi bil avto takrat tako hitro vozil kot danes, najbrže ne bi šlo brez nesreče. Tako pa se ljudje kakor tudi živali polagoma privadijo vsaki novosti. Opazujemo danes samo konje na cesti! Večina se niti ne zmeni, ako mu priropoče nasproti motor ali tovorni avto. Takrat pa, ko so se pojavili prvi avtomobili, je moral marsikateri voznik dobro poprijeti vzpenjajočega se konja pri uzi, da mu ni hočeš nočeš zdiral po svoje.

*

Mnogo veselja je prinesel mladincem čas predpusta. Nedeljo za nedeljo smo pričakovali popoldanskih ohceti (cerkvenih porok). Ze vnaprej smo delali račune — včasih tudi brez krčmarja, — koliko krajcarjev si bomo ob taki priliki »napudljali« (nabrali). Večinoma so se svatje vozili k poroki v za tiste čase imenitnih staromodnih kolesljah (kočijah). Svečano razpoloženi ob zvokih harmonike, okrašeni s šopki in venci (iz nageljnov, roženkravta in rožmarina), so se počasi pomikali po Cerkveni ulici čez most gor do župne cerkve. Tež-

ko smo jih pričakovali iz cerkve. Brž ko so posedli v kočije, so vozniki pognali konje. Mi smo se pa kot na povelje razbežali na desno in levo stran ceste in tako tekali poleg konj, pozorno motreč svate, kdaj bo ta ali oni posegel z roko v žep in vrغل polno prgišče bakrenorjavih krajcarjev med nas ali pa mimo. In tako smo se v tem negotovem direndaju na veliko veselje svatov in v smeh druge navzoče pisane družine pognali kakor blisk za letčim plazom denarja in se metali na tla, ne meneč se za to, ali je bilo še toliko blata na cesti. Kdor je padel spod, je imel pač boljše priliko iztisniti iz blata kar največ novčičev, vključu temu, da je pri tem riskiranem poslu tudi največ »gori plačal«, ker so se po njegovih rokah več ali manj »sprehajali« okovani čevlji sotovarišev. Včasih se je sreča nasmehnila še najbolj tistemu, ki je našel svetel »groš« (pet krajcarjev) ali pa celo »zek-sar« (deset krajcarjev). Končen rezultat je bil bolj negativen kot koristonosen. Ta je imel na kolenih prebite hlače in vse umazane od blata, onemu je nekdo natrgal jopič, spet tretji je bil po rokah ves opraskan in krvav. V glavnem nam je bilo na tem, kdo bo pač več odnesel. Kaj hitro pa smo opravili to igro, če so bila tla suha in trda. Potem smo si preštevati pridobljeno blago in si kovali načrte za bodočnost. Največ tistega drobiža se je znašlo še tisto nedeljo v nekdanji slaščičarni pri Ožabniku.

(Nadaljevanje sledi)

TELESNA VZGOJA IN ŠPORT

Tržiški planinci so obiskali Križevce in Kalnik

V dneh 8. in 9. maja smo tržiški planinci obiskali na Hrvatskem Križevce in Kalnik. Mesto Križevci leži severovzhodno od Zagreba ob cesti in železnici, ki vodita iz Zagreba proti Koprivnici in Madžarski. Naselbina v ravnem in rahlo valovitem svetu je že znana v rimski dobi, ko je vodila tod cesta iz Varaždinskih toplic (Aquae Jassae) proti Osijeku (Mursa) skozi znana Vrata pod Kalnikom. V srednjem veku so bili Križevci kraljevsko svobodno mesto in važno politično središče, kjer so zasedali mnogi sabori hrvatskih fevdalcev. Tu je dal madžarski kralj Sigismund leta 1397. pobiti cvet hrvatskega plemstva. Danes so le okrajno mesto in središče bogate okolice. Kalnik pa predstavlja gorski hrbet, 15 km oddaljen proti severu od Križevcev. Najlepši je pogled nanj iz naselja Sopron. Hrbet je dolg 16 km in ima od tod 400 m relativne višine. V zgodovini je imel ta gorski hrbet važno vlogo. Zadrževal je avarske, tatarske in turške navale iz Panonske nižine proti jugu. Danes so na njegovem južnem pobočju lepi vinogradi in sadovnjaki. Pod njim žive hrvatske korenine, preprosti, a dobri ljudje.

Iz Tržiča smo se podali na pot s predilniškim »Fiatom« z

najboljšim razpoloženjem, saj ga je varno krmaril Krsto. Vozili smo se čez ljubko Dolenjsko in skozi ponosni Zagreb. V Križevcih nam je pripravil naš Mirko, pravi Križevčan, s svojimi prijatelji pristrčen sprejem in tako se je razvil vesel družabni planinski večer, ki so ga poživljali naši znani tržiški muzikanti in pevci. Sele pozno ponoči smo se težko poslovili in nadaljevali pot v vasico Kalnik, ležečo pod istoimenskim gorzkim hrbtom, in v planinsko kočjo.

Lepa kočja stoji na planoti, nad katero se dviguje skalnati greben z najvišjim vrhom Vraščilac, 643 m. Kot orlovska gnezda vidiš nad kočjo v skalovju stare razvaline, ki nas spominjajo po domnevi na dobo hrvatskih narodnih vladarjev in dalje na Sigismunda in njegovo ženo Barbaro Celjsko (»Črna kraljica«), tatarske vpade, bosanskega kralja Tvrtka Tvrtkovića, srbskega despota Jurija Brankovića in njegovo hči Katarino, vdovo po zadnjem celjskem grofu Ulriku. Pod kočjo so doma »šljivarji«, kmetje, ki jim

je kralj Bela IV. iz hvaležnosti, da so ga v času tatarske nevarnosti prehranjevali s slivami, podeliti plemstvo. V vaški kalniški cerkvi so zanimive freske iz 15. stol., sam cerkveni stolp je razvit iz nekdanjega obrambnega stolpa. Greben nas spominja po svoji zgradbi na naše Karavanke in ga sedaj lepo kraše na severni strani šopi avriklja. V skalovju imaš možnost plezalnih vaj.

Čeprav je Kalnik po naših pojmih kaj nizek, vendar z oziranjem na svojo lego nudi razgled v obsegu 80 km. Vidiš Podravje in Medjimurje, Pohorje, Haloze, Sljeme, Posavje, Vukomeričke gorice, proti Bjelovaru in Papuku, le žal, da tega vsega nismo videli zaradi oblačnega dne. Omeniti je še treba, da so tu snemali prizore iz NOB za film »Zastava«.

Naš razpoložljivi čas je hitro potekal. Poslovili smo se od znancev, še prav posebno od »gazde Zeca« in starega Mayerja, od ljudi, ki so se naravnost preveč kavalirsko izkazali. Ali Tržičani upamo, da se jim bomo lahko čim prej doma revanžirali. Sedaj smo jim kot bratsko darilo izročili na družabnem večeru v Križevcih le olnato sliko Storžiča v zimskem času in šopek domačega rdečega resja

kot simbol bratskih planinskih vezi v času 80-letnice hrvatskega in jugoslovanskega planinstva. Zdravo in nasvidenje, tovariši!

Co-

Opomba: V društvenem oknu PD Tržič lahko vidite Kalnik. Prihodnji mesec bomo obiskali Nanos.

Ali veš,

kaj je desinfekcija, desinsekcija, deratizacija?

Človekovo zdravje ogrožajo najrazličnejša živa bitja od mikroskopsko majhnih rastlin in živalic preko zajedavskih žuželk do sesalcev. Zato se človek bori proti njim z najrazličnejšimi, predvsem kemičnimi sredstvi in jih uničuje.

Okužimo ali inficiramo se z mikroorganizmi — (bakterijami, prazivalmi itd.). Uničevanje teh je **desinfekcija**.

Med žuželkami (insekti) je najnevarnejša bela uš, ki prenaša povzročitelja pegavice. Uničevanje uši in drugih zajedavcev med žuželkami je **desinsekcija**.

Prenašalci boleznih med sesalci pa so zlasti podgane, črna (Epimys rattus) in siva. V nemščini je podgana Ratte, v francoščini rat (izg. ra), v angleščini rat (izg. rēt). Uničevanje podgan in podobne nadloge je **deratizacija**.

Dežurna služba v brivnicah

24. maja: Petrič Josip, Koroška cesta 7.

31. maja: Stepišnik Ernest, Partizanska ul. 8.

7. junija: Zibler Vladimir, Trg svobode 28.

14. junija: Godnov Mihael, Trg svobode 17.

Zrebanje turističnih srečk je že 5. VI. 1954. Pohitite z nakupom! Dobite jih v pisarni Turističnega društva.

Gibanje prebivalstva

v času od 24. aprila do 15. maja

Rojeni: Valjavec Ivana iz Tržiča je rodila dne 8. maja deklico; Meglič Cecilija iz Loma je rodila dne 12. maja dečka; Pangrac Gizela iz Bistrice je rodila dne 15. maja deklico.

Umrli: V Tržiču je umrl Frantar Jožef, upokojenec, star 75 let; pri Sv. Ani je umrl Klemenec Aleš, upokojenec, star 53 let.

Poročeni: Hafner Marijan, avtomehanik iz Ljubljane in Srečnik Antonija, uslužbenka iz Tržiča; Germovšek Franc, tovarniški delavec z Bistrice in Meglič Ivana, frizerska pomočnica iz Tržiča; Avpič Francišek, tkalski mojster z Bistrice in Vardijan Milka, tkalka iz Tržiča; Traven

Vincencij, železničar iz Dol. Logatca in Sveglj Ana, namesčenka iz Tržiča; Zibler Kozma-Damijan, čevljar iz Tržiča in Pavlin Marija, predilka iz Tržiča; Pehar Andrej, namesčenec iz Loma in Jereb Miroslava, trgov. poslovođkinja iz Tržiča; Ribnikar Vincenc, namesčenec iz Seničnega in Slanič Marija, natakarica iz Seničnega; Karamet Medat, delavec iz Tržiča in Malčević Marija, tov. delavka iz Tržiča; Čarman Francišek, sedlar iz Tržiča in Gričar Vida, predilka iz Kranja; Ahačič Andrej, električar od Sv. Ane in Špendal Alojzija, tovarniška delavka iz Kovorja. — Čestitamo!

OBVESTILO

Cenjene obiskovalce Kriške gore obveščamo, da bo kočja na Kriški gori s 15. majem redno odprta.

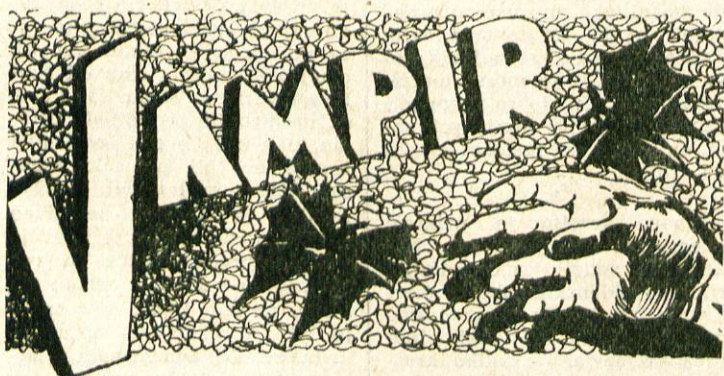
Oskrba bo solidna in dobra, ker nam je uspelo dobiti primernega oskrbnika.

Nadalje opozarjamo vse posetnike na obzirnost do gorskega cvetja, zaradi katerega — poleg edinstvenega razgleda — še posebno slovi Kriška gora.

Zelo neljubo bi nam bilo nad kršilci izvajati predpise o zaščiti alpske flore.

Planinsko društvo Križe

Ariel Kassak:

— Kavoj, Gaby! — Bil je poslednji. Madame je sedela ob blagajni in brala večernik. Gaby mu je prinesla kavoj, potem je nadaljevala s pospravljanjem. Brisala je mizice in nanje zlagala stolice. Potem je stopila h gospodinji.

Madame je listala po večerniku. Na drugi strani je bil z ve-

likim napisom objavljen senzacionalni članek. Vampir je zažgal neko sobarico. Policija še vedno brez uspeha.

Ze štiri žrtve.

Lambourdin je izpraznil skodelico. Gaby je pristopila, da bi jo odnesla. Pogledal jo je, potem rekel:

— Gaby, bi šli z menoj v ki-

no?

Dekle se je zasmejal. Užaljen je vstal, si obrisal brke, zravnaval in spravil prtič v obroček.

Ob vratih je postal, se pokrtil s trdim klobukom in si popravil kravato. Mimogrede mu je Gaby zaklicala:

— Nocoj ne!

Stopil je na ulico in dvignil ovrtnik. Na vratu zadaj, prav kjer ga je dagnil ovrtnik srajce, se mu je delal boleč mozolj. Zato je bil še bolj slabe volje. Iz megle je drobno pršelo. Skozi mrak so medlo svetile rdeče in modre reklamne luči. Šel je mimo kina. Kriminalni filmi niso bili všeč. Sklenil je, da pojde domov.

Stopal je tesno ob hišah, da bi se ne zmočil. Šibka razsvetljava ni mogla pregnati neprijetnega mraka. Tu pa tam je kapla debela kaplja na njegov klobuk. Vremenska postaja je spet enkrat lagala. Res ne smeš nikomur več verjeti. Vsi lažejo. Tudi Gaby laže. Samo ob-

ljublja, stalno samo obljublja. To je seveda lahko.

Prišel je do lekarne. Ogledal se je v šipi njene izlozbe. Ni končno tako slabo. Nekoliko nizke postave, to je res, obraz bolj ohlapen, vendar še mladosten. Izrazita usta. Brke ga delajo starejšega, vendar skupaj s trdim klobukom pristojajo resnemu uradniku. Uradnik je vendar oseba, vredna spoštovanja. Madame Desiré Lambourdin. — Morda bo prišel čas, ko bo rada postala gospa Lambourdin.

Šel je dalje. Tema je bila vedno gostejša. Večkrat je moral posvetiti z električno lučko, da bi se izognil luž na ulici. Vse ga je jezilo: Gaby, luže, tema, premočni čevlji. Polglasno je godrnjal.

Nenadoma je iz stranske ulice prihitel človek. Zaletel se je v Lambourdin in ga sunil v steno.

— Lahko bi rekli vsaj »Oprostite!« je zagodrnjal uradnik in posvetil z lučko. V tistem hipu je začutil močan udarec po ro-

Po svetu

ZEMLJA SE JE TRESLA

»Larissa... potres... Volos... Kardica... katastrofa... Domo-gos... potres.«

Ljudje se tarejo krog prodajalcev, ki raznašajo liste s poslednjimi vestmi. Časopisi poročajo o potresni katastrofi v Tesaliji. Spet mrtvi, spet ranjeni, spet brezdomci, šotori, sanitetni material, Rdeči križ... Prvi jutranji vlak brzi proti Larissi.

Na postaji je bila strahovita gneča. Svojci in sorodniki ponesrečencev so v hipu napolnili dolgi vlak.

Motorni vlak hiti v potresno ozemlje. V vagonih uganjanja, komentarji, strah, strah, kaj bodo uzrli.

Hitimo mimo vasi, v kateri opazimo prve porušene hiše in prve šotore. Iz neke postaje je vse prenešeno na prosto: postelje, mize, pohištvo. Šef postaje ima na mizi telefon in vozne karte. Nihče ne sme več med nevarne zidove. Ponekod pravi vojaški šotori, drugod spet podobni vzdolžniškimi baldahinom, polni rdečih in pisanih preprog. Ponekod stoje na štirih nogah zasilne lesene strehe. Ciganke pulijo travo blizu postaje. V daljavi med drevjem črni ostanki pogorele cerkve.

Ponekod so se begunci naselili v vagonih. Kompletno sope. Po stenah so obešene celo slike. Medtem, ko nas je vlak stresal med vožnjo, so reveži začutili še en potresni sunek, dovolj močan, da so se jim oči širile od groze. Tudi nam ni lažko pri duši, ker vidimo vsepovsod samo muko in trpljenje. Postaja v Domokosu več ne stoji, kot da bi bila bombardirana. Zidovje se je zrušilo, strehe ni več. Vidim dečka, ki nemo drži v rokah dve prižgani svečki: za očeta in mater, ki ležita mrtva na nosilih. Na kaj misli? Morda je še tako zbežan, da ne čuti, kako je naenkrat ostal čisto sam. Med razvalinami se potikajo majhni otroci. Odrasli grebejo in iščejo, da bi kaj rešili.

Spet napol porušena postaja, zbegani, skrušeni ljudje. Spominjam se, da sem pred nekaj tedni videla ob njej prvi cve-toči španski bezeg.

Larissa je morda manj poško-

dovano mesto, vendar v njem še žive prebivalci, ki so doživeli potres 1941. leta. V petdesetih sekundah je bila porušena polovica mesta. Drugo polovico so naslednjega jutra porušili italijanski bombniki.

Sismo... sismo... sismo! Beseda, ki jo takoj razumete, čeprav ne govorite grškega jezika.

Spremljala me je skozi porušeno mesto vedno večja gruča. Vsi so v isti mah pripovedovali, kako je bilo, ko se je zemlja stresla.

— ...Popoldne ob 3. uri pet minut. Bili smo še pri kosilu. Naenkrat so začeli krožniki polzeti na tla, ki so se izmikala. Pred menoj se je razklal zid. Videla sem, kako se ruši sosedova streha.

— Zbežala sem v hipu, ko se je ugrezal pod pod mojimi nogami. Nikdar več ne stopim v hišo, verujete mi...

Vodijo me od hiše do hiše. Stopam v stanovanja, v katerih se tla udajajo, stopam v podprte kleti, vzpenjam se po trhljih stopnicah, ki se rušijo zaradi starosti. Ni bil samo potres kriv tolikega razdejavanja. V mestu so doslej še stale hiše brez zgornjega nadstropja, razrahljane še od prejšnjega potresa in le za silo popravljene.

Na vrtu stoji šotor. Pod njim zasilna spalnica. Dvajset postelj za tri družine in nekaj prijateljev na 4–5 kvadratnih metrih.

Jutri bo inšpekcija odredila, katere hiše se morajo porušiti. Čez nekaj dni bo prispel denar za prvo pomoč.

Ze je noč. V slabi rumeni svetlobi redkih svetilk postaja splošni vtis še strahotnejši. Siromaki so prebivali v revnih hišicah in prav te so bile vse porušene.

Tudi v centru mesta so vsi trgi in vrtovi polni šotorov. Nočoj ne bo nihče spal. Počivali bodo morda v šotorih, a kdo bi mogel spati? Mnogičeta šetajo dol in gor po ulicah centra. Sisma... sisma. Peloponez, Kefalonija, Tesalija. Tri razdejane pokrajine. V kratkem razdobju... tri velike rane, tri velike bolečine.

ki. Lučka mu je padla na tla in ugasnila. Človek je stekel dalje. Njegov tek je naglo zamrl v prečnih ulicah. Lambourdin je bil brez sape. Neznanečeva podoba se mu je vtisnila v spomin, kakor kak bleščeč predmet, na katerega smo predolgo zrli: Lasje ostriženi na »krtačo«, modre zamegljene oči, ozke brčice, kot bi jih začrtal s svinčnikom, globoka jamica v bradi kot polovica marelice. Uradnik je pobral svojo lučko in jo spet prižgal. Močan snop žarkov je spet osvetlil temo.

Naredil je komaj nekaj korakov okoli vogla, ko je hipoma obstal. Nekdo je ležal na tleh... Ne, spal ni... Počasi je pristopil. Njegov nemir je naraščal. Žarki lučke so jo jasno pokazali.

Mlada ženska je ležala vznak, obraz sama groza, odprta usta, beli zobje. Krilo pretrgano, bela gola noga.

Vtaknil je lučko v žep, ne da

bi jo ugasil. Po prstih se je oddaljil. Dihal je naporno. Bil je strašno žejen, kolena so mu klecala. Zdelo se mu je, da je postal silno težak. Nikjer ni bilo nikogar, samo blede svetilke.

Z robcem si je obrisal znoj s čela, lic, vratu. Ah, ta prekleti mozolj!... »Da, neznanec je bil vampir.«

Nato se je Lambourdin spomnil, da se pravzaprav ni bal. Spočetka, ko ga je človek tako nenadoma sunil, pač; toda pozneje nič več. Ko je spoznal, zakaj je imel neznanec tako čudne, tako zmešane oči — ne, ni se več bal. Saj ni zahteval njegove listnice...

Lambourdin je spremljal spomin na neznanca. Lasje, oči, brčice. Pretehtal je vse podrobnosti tistega čudnega obraza. Gotovo, bil je človek, ki so ga imele ženske rad.

Lambourdin je previdno odprl vrata svojega stanovanja, slekel plašč, sezul mokre čev-

Odgovori na anketo

Ad 1. Kateri prostori so naj-lapše oskrbovani?

Hiša Toneta Belharja in Zupana Jožkota na Partizanski cesti, nove predilniške pisarne, glavne pisarne na občini, novi sindakalni dom, notranja oprema turističnega društva, telovadnica »Partizana«, strelišče, predilniški park, pred kino dvorano in pokopališče. Imenoma je še pohvaljen Peter Frantar, ki se kot zelo prizadeven mestni cestar veliko trudi za dosego čistoče v našem mestu.

Ad 2. Kateri prostori so naj-slabše oskrbovani?

Stara obrtniška četrt ob Mošeniku z dehtečo Čevljarsko, Usnjarsko, Našičevo ulico in Prehodom. Stalno neurejen prostor pred novo sindikalno dvorano, bivši Lasnikov hlev nad strugo Bistrice nasproti tovarne srpov in več hiš, ki so bile že pred mnogimi leti zidane, pa še danes niso ometane. Največ »pohval« so pa prejeli; nogometno igrišče, prostor pred zakloniščem na gradu, skladišče drv, desk in smetišča ob Cankarjevi cesti, streha zvonika na trgu, zunanjost kino dvorane, cesta za Virjem in dvorišče okrog blokov, nekdanje igrišče pred telovadnico »Partizana«, dvorišče z apneno jamo in odlagališče smeti pred bivšo Dedekovo hišo ob Kolodvorski cesti.

Ad 3. Razni predlogi:

Urediti breg onstran predilniškega parka, zasaditi lipe ali topole ob cesti, na vzvišenem mestu med zelenjem pa postaviti spomenik padlim borcem; popraviti vse izprehajališčne poti na gradu in odstraniti leseno stajo, ki zapira izprehajalcem pot okrog gradu; organizirati v poletnih mesecih vsaj enkrat na teden zvečer na prostem koncert na terasi pred gradom, sprejeti v stalno službo vrtnarja, ki bo skrbel za parke in nasade; stalno navajati mladino doma in v šoli na disciplinirano ponašanje, od odraslih pa zahtevati da s svojim zgledom in besedo preprečujejo uničevanje tega, kar naš LOMO z velikimi žrtvami postavlja v prid delovnega človeka; zaprositi ljudsko milico, da čisto napravi obhode po sprehajališčih in strogo kaznuje vsakogar, ki ga zaloti pri

prepovedanih dejanjih.

Staro nogometno igrišče ob telovadnici Partizana naj se oči-sti vse gradbene navlake in pre-uredi v park in manjše igrišče za telovadbo, odbojko, balinca-nje in podobne lahke igre.

Okrog kino dvorane naj se izvrše potrebne adaptacije, kot jih predvideva tozadeven načrt. Izvede naj se na tem mestu kanalizacija, da ne bo kosar-jem več treba hoditi nadelo po blatu in lužah ob količkej slabšem vremenu. Ker gre največ tujcev preko Koroške ceste, je treba poskrbeti, da bodo vsi prostori tu v takem stanju, da nam ne bodo delali sramote. Vhod iz trga na Blejsko cesto je treba razširiti, ravno tako pro-metno grlo na Cankarjevi cesti pri kino dvorani. Tovarna Runo naj takoj preneha z blokira-njem ceste za Mošenikom, ki je bila javna, kar Tržič stoji. Cankarjevo cesto in cesto Jugoslov. ljudske armade je treba asfalti-rati, na vidnih mestih ob cestan naj se namestijo orientacijske table, poskrbi naj se pa tudi za boljše razsvetljavo, predvsem Kolodvorske ceste in naselja na »fabriki«. Skrajni čas je, da prične obratovati tudi bencin-ska črpalka.

POSLOVANJE POŠTE

Od 1. maja do 30. septembra posluje pošta ob delavnikih od 7. do 12. ure in od 17. do 19. ure.

Izdaja časopisov ob nedeljah se vrši od pol osme do pol devete ure (od 7.30—8.30).

Pošta Tržič

ZAHVALA

Tržiškim obrtnikom se zahva-ljujem za denarno pomoč.

Lovrenc Janc, Bistrica 83

JAVEN POZIV

Viktorija Dobrin, gospodinja, Pod Kukovnico, se v zadnjem času javno znaša nad nami, češ, da smo mi krivi njenih neprilik, ter nam očita zločinske naklepe proti njej. Zahtevamo od nje, da svoje očitke javno prekliče in obžaluje, sicer bomo zadevo izročili sodišču.

Družini Meglič in Godnov, Lom 20

lje in nataknil copate ter pri-žgal električno pečico, da bi si ogrel noge.

Zoprne vreme... Pravzaprav smešno, da je prav on zadel ob človeka, o katerem so pisali vsi listi, ki ga je povsod iskala policija, ne da bi sploh vedela, kakšen je. Smešno! Če bi v uradu vedeli, kar ve on edini... Končno vampir ni tako strašen. Čemu se mu je ženska upirala? Kaj se morajo res vedno brniti?

Odprl je radio: »...Partizani so zavzeli nekaj višin v Pind-skem pogorju. Domače novice. Nogometna zveza je za mesec dni izključila branilca..., ker se je bavil s tihotapstvom. Preiskava o železniški nesreči na progi Paris—Lill se nadaljuje. Policija je vampirju že na sle-di. Preiskani so bili nekateri mestni okraj...«

Lambourdin je nevoljen za-prl radio. Morda ni srečal pravega vampirja? Ali oni resnični

že sedi v zaporu? Ah, kaj! Ra-dio seveda laže. To so običajne policijske zvijače. Ne. Bil je prav gotovo pravi vampir! Lam-bourdin je bil naenkrat tako dobre volje, kot tistega dne, ko je bil imenovan za namestnika direktorja. Skuhal si je čaja in vročega popil. Preden je legel, je še otipal mozolj na vratu in ga namazal z razkužilom. Jezilo ga je, da ne bo mogel zaradi njega zaperjati srajce.

Preden je ugasil lučko na nočni omarici, je še nekaj časa premišljeval. Nič mu ni brani-lo, da ne bi obvestil policije. Toda policaja so mu bili odvrat-ni. Nekoč je bil prisoten, ko sta dva zasliševala ptička, ki so ga v banki zalotili pri tatvini. Bila sta divjaka z velikimi, debe-limi rokami. »To je moja skriv-nost«, je ugotavljal Lambour-din, »in samo jaz jo vem. Sijaj-no!«

Dal je v usta pastiljo proti kašlju in ugasil lučko.

MAKSIMOV BORISKLEPARSTVO
IN VODOVODNA INSTALACIJA

Tr ž i č

Vsa popravila izvršim hitro in solidno!

**Kmetijska
zadruga**

Sv. Katarina

se priporoča svojim odjemalcem

Odkupujemo

les in vse kmetijske pridelke po najugodnejših dnevnih cenah

TOVARNA LEPENKE

Tr ž i č

IZDELUJE

VSE

VRSTE

LEPENKE

Splošno priznana kvaliteta
in
preizkušena kakovostTrgovsko
podjetje**PREHRANA**

Tr ž i č

vas bo v vseh svojih poslovalnicah
postreglo najbolje in najceneje

PROIZVODNO PODJETJE

Galanterija

TRŽIČ

Trgovska podjetja in gospodinja, kupujte
ščipalke za perilo naše priznane kvalitete!**Golob Anton**

PEČAR

TRŽIČ

Izdeluje peči, štedilnike, reprezentativne
kamine, stenske obloge in izvršuje vsa v
to stroko spadajoča popravila**MESARSKO PODJETJE**

TRŽIČ

Nudimo vsakovrstno sveže meso, klobase,
salamo, specialno mortadelo in druge mes-
ne izdelke po najugodnejših cenah**KLEPARSTVO
in
instalaterstvo**

TRŽIČ

Vsa kleparska in vodnoinstalaterska dela
vam izvršimo hitro, solidno in po najnižjih
dnevnih cenah